

til opgaverne. Der er eksempelvis ikke et uddannelseskrav på børnepasningsområdet eller døgninstitutionsområdet. Hertil kommer, at flere personalegrupper, afhængigt af lokale behov og ønsker, kan og bør bidrage til de mest hensigtsmæssige løsninger på bl.a. de ældres behov for omsorg og pleje i eget hjem.

Det tilføjes, at det samlede personaleantal på ældreområdet udgør ca. 73.000, og hjemmehjælpere udgør ca. 32.000 heraf. Da bilstandsloven ikke indeholder krav om uddannelse for den resterende del af det personale, der er beskæftiget på dette område, og da der ikke bør kunne sluttet modsætningsvis for så vidt angår uddannelseskrevet til de øvrige personalegrupper, der varetager arbejdsopgaver på bilstandslovens område, foreslås det at ophæve det formelle uddannelseskrav for hjemmehjælpere.

Gennemførelse af forslaget vil medvirke til at understrege bredden i hjemmehjælpsbegrebet og tydeliggøre kommunernes muligheder for at tilføre hjemmehjælpsområdet tilstrækkelige og hensigtsmæssige ressourcer. Det vil desuden give den enkelte kommune bedre mulighed for en mere fleksibel og hensigtsmæssig tilrettelæggelse af arbejdet, således at ressourcerne udnyttes bedst muligt.

Det forudsættes, at kommunerne opretholder de krav om uddannelse for personale på hele ældreområdet, som kommunerne stiller i øjeblikket.

Kommunernes Landsforening har i denne forbindelse oplyst, at Landsforeningen har noteret sig, at det ikke med lovforslaget er hensigten at ophæve uddannelseskrevet for hjemmehjælpere, men alene at bringe bilstandslovens regler på hjemmehjælpsområdet i harmoni med de øvrige områder, f.eks. daginstitutionen, hvor der ikke i loven stilles krav om bestemte personalekategorier til løsning af de enkelte opgaver.

Med forslaget til affattelse af § 52 præciseres det, at kommunalbestyrelsen maksimalt kan opkræve en betaling, der svarer til de faktiske udgifter, d.v.s. udgifter til materialer m.v. og til personale. Er der tale om hjælp, der ydes efter visitation på grund af længerevarende lidelse eller svækkelse, jf. forslaget til affattelse af lovens § 53, kan kommunalbestyrelsen ikke opkræve betaling for personaleudgifterne. Betalingen for en ydelse, fx. madudbringning, kan således størrelsesmæssigt variere afhængigt af om ydelsen alene ydes til personer, der har en længerevarende lidelse eller svækkelse, eller til alle pensionister i kommunen.

Kommunalbestyrelsen kan – som efter gældende regler – vælge at fastsætte betalingen lavere såvel for visiterede som ikke-visiterede tilbud.

Det foreslås endvidere, at kommunalbestyrelsen kan vælge at fastsætte betalingen på grundlag af kommunens budgetterede udgifter til tilbuddene idet betalingen dog skal fastsættes således, at kommunens samlede indtægter ved betaling for tilbud efter § 50 ikke over en 4-årig periode overstiger kommunens samlede udgifter. Efter de gældende regler kan der i praksis være nogen usikkerhed med hensyn til, hvornår der skal ske reguleringer af betalingen, hvis det efterfølgende viser sig, at betalingen har oversteget kostprisen. Dette problem undgås, når betalingen fastsættes på grundlag af kommunens budgetterede udgifter – et princip som i øvrigt anvendes ved betaling for dagtilbud til børn.

Med forslaget til affattelse af § 52, stk. 2, foreslås de gældende regler om betaling for midlertidigt døgnophold i lovens § 86 a videreført uændret.

I disse situationer kan der ikke kræves betaling for bolig. Det gælder uanset boligform. Hvis kommunen f.eks. vælger at benytte en plejebolig til aflastningsophold, må kommunen afholde udgifterne til huslejen m.v. Den samlede betaling for øvrige ydelser skal fastsættes således, at pågældende bevarer et beløb til dækning af husleje og andre udgifter i forbindelse med opretholdelsen af den hidtidige bolig.

M.h.t. forslaget til affattelse af § 53 henvises til bemærkningerne til forslaget til affattelse af § 52.

Forslaget til affattes af §§ 54 og 55 indebærer, at de gældende regler om betaling for midlertidig hjemmehjælp bevares. Socialministeriets bekendtgørelse om betaling for midlertidig hjemmehjælp er indarbejdet i loven, således at betalingsreglerne fremtræder samlet og dermed mere overskuelige. Betalingen skal fortsat alene fastsættes på grundlag af den tid, der er anvendt direkte til modtageren. Dette kræver efter Socialministeriets vurdering ikke særlig lovhjæmmel. Forslaget medtager derfor ikke den særlige bestemmelse i bekendtgørelsens § 6, hvorefter den tid, der anvendes til befordring fra den ene hjemmehjælpsmodtager til den næste (»vejtid«), ikke indgår i opgørelsen af det timetal, der kan kræves betaling for.

Affattelsen af § 54, stk. 2–4 og stk. 9–10 svarer til de gældende bestemmelser.

I forslaget til affattes af § 56 er der alene tale om redaktionelle ændringer og konsekvensændringer.

I forslaget til affattes af § 56 a foreslås det, at kommunalbestyrelsen skal sørge for, at der i kommunen etableres et *ælderåd*, der kan medvirke til at udbygge kontakten mellem kommunens ældre borgere og kommunalbestyrelsen. Formålet hermed er at give de ældre borgere mulighed for at drøfte og følge indholdet og udformningen af alle de tilbud, kommunen stiller til rådighed for denne gruppe og i øvrigt